

El tenor peruà Juan de Diego Flórez i la soprano alemanya Diana Damrau, durant l'assaig general ■ MARTA PÉREZ

El Liceu estrena una 'Linda de Chamounix' amb el tàndem de luxe Juan de Diego Flórez i Diana Damrau

Tots hipnotitzats

Valèria Gaillard
BARCELONA

Sembla que Juan de Diego Flórez, un dels tenors més cotitzats en el panorama operístic actual, no les té totes a l'hora d'afrontar un rol, el de Carlo, que s'allunya del virtuosisme extrem i els coloraments efervescents als quals està avesat en els papers rossinians, tal com va mostrar fa poc en un recital al Liceu. Molta expectativa, doncs, en la nova producció del Gran Teatre del Liceu de *Linda de Chamounix*, de Gaetano Donizetti, que s'estrena aquest vespre i que té un altre esquer: el fet que el tenor farà cantar per primer cop al teatre de la Rambla amb la soprano alemanya Diana Damrau, que va debutar al Liceu la temporada 2009/2010 amb *Die Entführung aus dem Serail*. Junts per primer cop a l'escenari del Liceu, els dos interpretaran un reguitzell de duos que faran passar una bona estona als amants del bel-

“Amb aquesta música entres en un estat de meditació, talment com si fessis ioga”

canto. “Amb aquesta música t'acabes hipnotitzant, entres en estat de meditació, perquè són notes molt sostingudes; és com fer ioga”, deia fent broma el dia de la presentació Juan de Diego Flórez.

Damrau, per la seva banda, que també s'estrena en aquest títol de Donizetti, considera que el paper de Linda és molt bonic, perquè permet veure l'evolució del personatge de Linda, que passa de ser una noia feliç i despreocupada que viu a Chamounix, a les muntanyes, a ser una dona marcada per l'experiència a París, on es troba en un entorn hostil. “Al principi el seu cant és com les flors, com les pa-

pallones, i després adopta un to més dramàtic.” Cal afegir, però, que *Linda de Chamounix* és una òpera semiseriosa, un gènere que oscil·la entre el dramatismes i la comèdia amb final feliç inclòs.

Un món oníric

Pel que fa a la posada en escena, signada per Emilio Sagi, del qual es va poder veure la temporada 2009/2010 *Les mamelles de Tirésias*, s'allunya de qualsevol representació realista i imagina un “món rural gairebé oníric”.

Sagi ha intentat potenciar la música “hipnòtica” de la partitura de Donizetti, que compara amb la de Philip Glass, per crear “un món embrionari en què aquesta melodia crea una atmosfera estranya i no gaire realista”. L'objectiu d'aquesta aproximació estètica és que el públic assolixi “un estat d'immensa relaxació”.

Una altra curiositat d'aquest muntatge, coproduït amb l'Òpera de Roma, és que proposa la versió in-

tegra de l'obra, això sí, sense l'obertura i en lloc d'això hi ha un preludi, tal com Donizetti volia que es representés, segons va aclarir el mestre Marco Armiliato, que dirigirà l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu. “És una obra poc representada, malgrat que va ser la més reeixida en vida del compositor. La va escriure en dos mesos i va assolir unes harmonies molt boniques.”

El director artístic del Liceu, Joan Matabosch, va indicar, per la seva banda, el fet que el Liceu va tenir un paper important a l'hora de recuperar les òperes de Donizetti als anys cinquanta i seixanta del segle XX, un compositor que, com foc d'encenalls, havia caigut en l'oblit després d'assolir una gran cota de popularitat al segle XIX. De fet, a Barcelona es va representar tan sols tres anys després de la seva estrena absoluta a Viena, el 19 de maig de 1842. Això sí, es va estrenar al teatre de la Santa Creu, que aleshores era el principal rival del Liceu. ■

Críticateatre

Joaquim Armengol

Per fer comèdia

Txèkhov in love

Director: Manuel Dueso
21 de desembre, Sala Muntaner

A trets pel deliciós encant que proporciona sempre la idea de posar en escena alguna peça d'Anton Txèkhov, i el bon afer de Manel Dueso que ha anat mostrant al llarg de la seva magnífica trajectòria artística, vam trobar-nos en mig d'un espectacle que ja ens semblava del tot incomprensible: *Txèkhov in love*. Avorrir-se amb Txèkhov?

Just a l'entrada s'anunciava la conferència pronunciada per Ivan Ivànóvitx Niujin *Els danys del tabac*, una conferència decretada per la seva esposa, la propietària d'una escola de música i d'un internat per a senyorettes, on Ivan Ivànóvitx Niujin, l'espantaocells, fa tota mena de feines, des de donar classes de ball fins a portar la comptabilitat i fer-se càrrec de les set filles que la seva estimada senyora li ha encolomat. Txèkhov ironitza en

aquesta petita peça, una perla en forma de monòleg d'estil lluminós, ple de detalls i observacions fugaces, confegint una mena de joguina tragicòmica que, amb el pretext d'una conferència sobre el tabac, elabora un personatge trist i xopat de melangia que va filosofant sobre l'existència, la felicitat, la convivència i la mediocritat. Aquest monòleg és l'eix central i l'únic que funciona en la dramaturgia, la qual es distorsiona amb la inclusió i l'estropell d'un parell de textos més: *El prometatge* i *L'ós*.

La idea de Manuel Dueso no funciona perquè els dos relats inserits s'interpreten amb un to displiacent de guinyolada i de farsa antiga, amb un pesat estil vodevilesc, excusant l'astracanada pel fet d'ésser una representació casolana —perquè Ivan I. Niujin és afeccionat a fer teatre—, per distreure el públic durant la conferència. El resultat és desconcertant i d'un estil tan antitxèkhov ià que costa de creure.

Críticacinema

Carlos Losilla

Cineasta ignorat

El mundo que fue y el que es

Dir.: Pablo Llorca. Int.: Pedro Casablanc, Enrique Barrendero. Esp., 2011

Una de les grans injustícies del cinema espanyol dominant és la marginació de Pablo Llorca. Les seves pel·lícules mai no han gaudit del tracte que mereixen ni per part de les institucions, ni de l'exhibició, ni de la major part de la crítica. Inassequible al desànim, però, Llorca continua en actiu després de vint anys, amb treballs cada cop més austers, en part per la falta de pressupost, en part per una tendència a la sobrietat i l'ascetisme que també caracteritza els seus personatges, sempre esquiús i misteriosos.

I és que el cinema de Llorca no té res a veure ni amb el dels directors més avançats de l'Estat. Des-

prés d'una obra mestra com *Jardines colgantes* (1993), el fracàs de les obres posteriors l'ha portat a un estil narratiu cada cop més simple, despulat, però gens elitista: de fet, qualsevol espectador podria veure el seu nou film si no estigués viciat per la falsedat de gran part de les imatges contemporànies. Repàs de la història del comunisme espanyol des de la postguerra fins a l'actualitat, la pel·lícula és com un mosaic sobre les grans transformacions històriques mitjançant les mutacions personals, la lluita entre els que mai no renunciaven als seus ideals i els que intenten seguir l'aire dels temps. El realisme expositiu que utilitza Llorca s'enfronta així a un estil introspectiu que aporta una gran riquesa de matisos al relat. I la complexitat del conjunt resulta aclaparadora: un dels millors films espanyols de l'any.